

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a JUDr. Ivety Postulkové v právní věci:

žalobkyně: **V. Z.**, st. příslušnost Ukrajina, nar. X.,
bytem X

proti
žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,**
sídlem nám. Hrdinů 1643/3, 140 00 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.11.2018, č.j. MV-114664-4/SO-2018

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 20.11.2018, č.j. MV-114664-4/SO-2018, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20.11.2018, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva

vnitřní, odbor azylové a migrační politiky ze dne 27.8.2018, č.j. OAM-9750-35/TP-2017, kterým ministerstvo zamítlo žádost žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 68 zákona č. 326/1990 Sb. o pobytu cizinců na území ČR a změně některých zákonů, ve znění účinném do 14.8.2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), z důvodu, že žalobkyně nepředložila doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území ČR.

2. Žalobkyně v podané žalobě zdůraznila, že správní orgán nerozhodl v zákonem stanovené lhůtě a k tvrzení, že nebyl předložen doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území, zdůraznila, že správní orgán nemůže posuzovat tento doklad, neboť sám porušil ustanovení o době vedení správního řízení, a v době, kdy tento doklad již je „prošlý“ z důvodu **nečinnosti** správního orgánu. Naopak měl využít institutu zásady správního uvážení a přihlídnout ke svému protiprávnímu jednání.
3. V první řadě žalobkyně namítá, že žalovaný porušil ustanovení § 169t odst. 6 písm. a) bod 1 zákona o pobytu cizinců, který stanovuje dobu k projednání žádosti do 60 dnů ode dne podání žádosti. Stejně tak porušil ustanovení § 71 odst. 1 správního řádu s tím, že ona toto řízení nepovažuje za nijak složité. Žalobkyně se dále vyjádřila k charakteru informace o neudělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území, které není formou správního rozhodnutí, i k tomu, že jí pracovník Ministerstva vnitra, který není k tomu úkonu ze zákona zmocněn, ani oprávněn, neoprávněně omezoval na osobní svobodě na přepážce. Dále pak zdůraznila, že správní orgán již od počátku nevyužíval datových schránek, ačkoliv k tomuto jednání povinován dle § 17 odst. 1 zákona č. 300/2008, a to i v případě osoby zmocněnce žalobkyně v rámci správního řízení. Vidí v tom úmyslné ztížení postupu řízení, případně nerozváženost kompetentních úředníků, který si dovolili ještě uvádět tvrzení, že byl účastník řádně a náležitě vyrozuměn a doslova se tak vysmívají dotčené osobě ve svých rozhodnutích. Žalobkyně také poukázala na písemnost ze dne 2.2.2018, ve které byla vyzvána k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ve dnech 29.1.2018 až 9.2.2018, tedy v podstatě do minulosti.
4. K doložení příjmů uvedla, že příjem byl doložen několikrát, i potvrzení ze strany zaměstnavatele, ale vzhledem k posuzování přes rok staré záležitosti, jsou tyto údaje zastaralé, kdy dokonce ani opět nebylo využito oprávnění správního orgánu, nebo spíše zásady správního řízení, a to konkrétně institutu správního uvážení a celou věc vyřešit smírnou cestou. Zdůraznila, že na přepážce ministerstva byla poučena o tom, že dokud nebude pravomocně rozhodnuto ve věci, může žalobkyně nadále pracovat a platí fikce zaměstnanecké karty. Dále pak namítla, že komise přechází záměrně chyby v rozhodnutí podřízeného správního orgánu, který postupoval z jakého si neznámého potvrzení o příjmu z období září až listopad 2011, a uvádí, že se jedná o „pouhou tiskovou chybu“ a nezpůsobil nicotnost správního rozhodnutí. V projednávané věci se ale nejedná o tiskovou chybu, ale o neschopnost správního orgánu vyhotovit rozhodnutí, které má zákonné náležitosti bez chyb. V tom, že správní orgán postupoval podle zcela neplatného potvrzení o příjmu, který si sehnal svépomocí „kdesi“ anebo došlo k záměně dokumentu, např. z jiného spisového materiálu, spatřuje jasný znak nicotnosti rozhodnutí správního orgánu dle ustanovení § 77 správního řádu.
5. Komise také označila příjem žalobkyně za nelegální, ačkoliv k legálnosti řízení svého podřízeného orgánu se vůbec nevyjádřila a schválně to přešla. Nemohla sedět doma rok bez příjmů. Nemohlo se jednat o nelegální příjem, jelikož vše bylo řádně zaúčtováno a zdaněno a nevznikla tím žádná škoda správci daně či jinému subjektu státu, ba naopak. U tohoto jednání chybí znak společenské nebezpečnosti či jiné společenské škodlivosti.

6. Komise také přešla událost ze dne 12.2.2018, kdy bylo zmocněnci žadatelky odmítnuto nahlédnout do spisového materiálu a ani tato skutečnost nebyla poznamenána do spisu. Žalobkyně se pak vyjádřila i k tomu, že jí oba správní orgány dehonestují, zejména ve smyslu posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí na osobu žadatelky a zdůraznila, že odvolací správní orgán spustil ve svém odvolání intenzivní proud nepodložených úvah a zcestných domněnek, zejména že žadatelka je bez závislosti na svých rodičích, kdy tato skutečnost nebyla jakkoli ve spisovém materiálu či rozhodnutí podepřena o důkazní prostředek a je ve své podstatě postavena na vodě. Žadatelka má pevné vazby na svoje rodiče, pravidelně se s oběma navštěvuje a ve své rodné zemi nemá již nikoho. Správní orgán měl tyto skutečnosti podložit důkazy. Kdy měl např. využít institutu předvolání osob, dle § 59 správního řádu, a to zejména rodičů žadatelky, kdy sama žadatelka uvedla v žádosti na tiskopis oba rodiče se všemi údaji. Pokud jde o vztah ke zmocněnci, uvedla žalobkyně, že zmocněnec byl u veškerých jednání přítomen a skutkový stav byl několikrát marně zmiňován a správní orgán nevyužil např. ustanovení § 55 správního řádu o provedení důkazu svědeckou výpovědí. Žadatelka pobývá na území ČR od roku 2008 do současnosti a vždy byla bezúhonnou osobou, je v produktivním věku, zastává složitou pracovní pozici v oblasti elektrotechniky a je důležitým zaměstnancem firmy, kdy poptávka po zaměstnancích na těchto pracovních pozicích je velká. Neprovádí totiž žádné podřadné či jinak nekvalifikované práce a její zaměstnavatel je s ní dle předloženého potvrzení o zaměstnání společnosti Teleplan s.r.o. velice spokojen. Žalobkyně nepředstavuje zdravotní riziko pro společnost a z hlediska ekonomických poměrů je dobře ekonomicky situována, a je schopna se sama i své blízké uživit. Od roku 2008 ztratila veškeré vazby na svoji původní zemi. Zdůraznila také, že na území Ukrajiny je vyhlášena mimořádná bezpečnostní situace podobající se válečnému stavu, kdy dle právního řádu a mezinárodních smluv není možné vrátit žadatelku do země, kde je vyhlášen tento mimořádný stav.
7. Závěrem žalobkyně uvedla, že doložila v rámci řízení všechny potřebné náležitosti, podklady a dokumenty a správní orgán porušil ustanovení § 77 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, a to zejména v nedodržení zákonných lhůt. Správní orgán porušil základní zásady uvedené v § 2 až § 8 správního řádu, zejména povinnost se k dotčeným osobám chovat zdvořile a podle možnosti vycházet vstříc, poskytovat přiměřené poučení (poskytnutí poučení bylo vadné), správní orgán umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva oprávněné zájmy (toto bylo výrazně omezeno způsobem, jakým bylo řízení vedeno), pokud to povaha věci umožňuje, pokusí se správní orgán o smírné odstranění sporu, správní orgán vyřizuje věci bez zbytečných průtahů.
8. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě plně odkázal na část III. napadeného rozhodnutí, kde se k námitkám žalobkyně podrobně vyjádřil. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
9. Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení ve lhůtě jim k tomu soudem poskytnuté, a ani později, nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým postupem, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
10. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně podala dne 26.6.2017 žádost o povolení k trvalému pobytu po 5 letech nepřetržitého pobytu podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně k podané žádosti doložila mimo jiné potvrzení o výši příjmu ze závislé činnosti za období od 14.4. do 14.6. 2017 od společnosti Teleplan, ze dne 14.6.2017. Výzvou ze dne 26.6.2017 byla žalobkyně vyzvána k odstranění vad žádosti s tím, že je

nutné doložit doklad o zajištění ubytování na území, doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území prokazující pravidelný úhrnný měsíční příjem cizince a s ním společně posuzovaných osob, a to ve lhůtě 15ti dnů. Žalobkyně dne 3.7.2017 doložila nájemní smlouvu ze dne 1.7.2017, ze které vyplývá, že nájemné včetně záloh za služby se platí v měsíci v celkové výši 5.400,- Kč.

11. Dne 24.11.2017 byla žalobkyně opakovaně vyzvána k doložení dokladu o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území, opět ve lhůtě 15ti dnů s tím, že byla poučena o tom, že pokud vady neodstraní, správní orgán žádost zamítne dle § 75 zákona o pobytu cizinců.
12. Na to reagovala žalobkyně sdělením ze dne 14.12.2017, které podala prostřednictvím obecného zmocněnce, jemuž udělenou plnou moc přiložila. Žalobkyně poukázala na to, že se dne 26.6.2017 dostavila, žádala o prodloužení zaměstnanecké karty, ale bylo jí řečeno, že to bude stejně zamítnuté, jelikož žádost je nutno podat 30 dnů před skončením platnosti. Bylo jí také řečeno, že pokud podá žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, bude platit fikce platnosti dosavadní zaměstnanecké karty. Jako přílohu přiložila žalobkyně potvrzení o výši příjmu ze závislé činnosti za měsíce září, říjen a listopad roku 2017, kdy by měla působit fikce platnosti zaměstnanecké karty. Žalobkyně s tím, že predikovala budoucí kladné rozhodnutí správního orgánu a schválení žádosti o trvalý pobyt, odkázala na ustanovení § 98 písm. a) zákona č. 435/2004 Sb. o zaměstnanosti. Dále pak připojila nájemní smlouvu, čestné prohlášení o zajištění prostředků a doklad o zajištění ubytování, což by mělo potvrdit bytovou a finanční zaopatřenost žalobkyně v případě, že by uvedené potvrzení nebylo uznáno jako zajištění prostředků žalobkyně ze strany správního orgánu. O samotném finančním zaopatření žalobkyně svědčí i výpis z centrálního registru exekucí, který je bez záznamu.
13. Dne 30.1.2018 vydalo ministerstvo, odbor azylové a migrační politiky usnesení, kterým nepovolilo změnu obsahu podání žádosti ze dne 26.6.2017 vedené pod č.j. OAM-9750/TP-2017, a to dle ustanovení § 41 správního řádu. Žalobkyně dne 15.12.2017 požádala o překvalifikování žádosti, tak, že by byla žádost o vydání povolení k trvalému pobytu překvalifikována na žádost o vydání zaměstnanecké karty či jiného pobytového oprávnění. Ministerstvo však sdělilo, že žadatelka nesplňuje podmínky, neboť zde nepobývá na základě prodloužení zaměstnanecké karty, kdy její poslední prodloužení zaměstnanecké karty bylo v období od 1.7.2015 do 30.6.2017, ani nemá potvrzení od Úřadu práce České republiky, že zde může nadále pracovat. Poukázal na to, že se žadatelkou bylo zahájeno dne 7.9.2017 řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států EU. Nadále proto byla žádost posuzována jako žádost o povolení k trvalému pobytu z humanitárních důvodů či důvodů hodných zvláštního zřetele dle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Dne 13.3.2018 využila žalobkyně svého práva, seznámila se s podklady pro vydání rozhodnutí, a to prostřednictvím svého obecného zmocněnce. Ve spise je dále založeno závazné stanovisko Úřadu práce České republiky – krajská pobočka v Příbrami ze dne 29.6.2015, ze které vyplývá souhlasné závazné stanovisko ve věci vydání zaměstnanecké karty žalobkyni u zaměstnavatele Teleplan Prague, s.r.o. na dobu od 1.7.2015 do 30.6.2016. Dne 3.4.2018 sdělil úřad práce, že žalobkyni vydal rozhodnutí o povolení k zaměstnání pro zaměstnavatele Nikshev Comp, pro druh práce „93130 dělnice v oblasti výstavby budov“, na dobu od 15.2.2009 do 14.2.2010. Cizinka měla vydaná povolení k zaměstnání Krajskou pobočkou Úřadu práce České republiky Praha-Východ a Liberec, ale vzhledem k lokální počítačové síti nebylo možno ručit za úplnost těchto informací. Ve spise se také nachází

zpráva o pobytové kontrole provedená Policií ČR ze dne 6.4.2018, ve které je uvedeno, že byla provedena pobytová kontrola dne 3.4.2018 a že se jedná na adrese o řadový činžovní dům, žádná z poštovních schránek není označena jménem Z., takto označen nebyl ani žádný z bytu. U vchodu domu na zazvonění nikdo nereagoval. Nájemníky domu bylo sděleno hlídce, že zde uvedená žadatelka v současné době nebydlí. Dle předložené fotografie tuto osobu neviděli a neznají. Nájemnice z přízemí domu zkontaktovala ubytovatele, který hlídce PČR sdělil, že žadatelku nezná a jestli žadatelka předložila nějaký doklad o ubytování, jedná se o podvod z její strany. To je vše, co se podařilo hlídce PČR k uvedené věci vytěžit. Úřad práce, kontaktní pracoviště pro Prahu-východ sdělilo dne 25.5.2018, že žalobkyně měla vydána povolení k zaměstnání, a to od 7.10.2010 až do 30.6.2015, jednalo se o povolení u zaměstnavatele Teleplan Prague, celkem 6 postupně vydávaných povolení na sebe navazujících.

14. Dne 30.5.2018 byla žalobkyně znovu vyzvána k možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Dne 13.3.2018 žalobkyně prostřednictvím svého zmocněnce doložila potvrzení o bezdlužnosti všeobecné zdravotní pojišťovně, potvrzení o zaměstnání, informace o pojištění, výpis z Centrální evidence exekucí a výstup z insolvenčního rejstříku. Dne 25.6.2018 se pak žalobkyně vyjádřila k podkladům před vydáním rozhodnutí.
15. Dne 27.8.2018 po uplatnění opatření proti nečinnosti správního orgánu ze strany žalobkyně, vydal žalovaný rozhodnutí, kterou žádost zamítl dle § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť nebyl předložen doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území. Poté, co shrnul dosavadní průběh řízení a citoval relevantní ustanovení zákona o životním a existenčním minimu konstatoval, že v případě žalobkyně jako určující částku životního minima je třeba považovat částku 3.410,- Kč. Vzhledem k tomu, že žalobkyně jako doklad o zajištění ubytování doložila nájemní smlouvu, kterou byly prokázány skutečné náklady na bydlení žalobkyně ve výši 5.400,- Kč, je třeba, aby účastnice řízení doložila jako minimální úhrny měsíční příjem součet dvou výše uvedených částek, tedy částku 8.810,- Kč. Ministerstvo konstatovalo, že bylo doloženo potvrzení o výši příjmu ze závislé činnosti za duben, květen a červen 2017 a že žadatelka v současné době nepodala žádnou žádost o zaměstnaneckou kartu, když poslední povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnanecké karty bylo žadatelce vydáno s platností do 30.6.2017. S odkazem na zákon o zaměstnanosti uvedl, že vzhledem k tomu, že žadatelka je zaměstnána bez pracovního povolení vydaného Úřadem práce, nelze příjem účastnicí řízení získaný po 30.6.2017 akceptovat jako příjem dle § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Tento příjem správní orgán je povinen považovat jako příjem nelegální. Správní orgán nepřihlédl ani k doloženým dokladům o nových příjmech žadatelky za měsíce září až listopad 2018, neboť práce vykonávaná účastnicí řízení na základě pracovní smlouvy bez pracovního povolení je dle § 5 odst. e) zákona č. 435/2004 Sb. o zaměstnanosti, prací nelegální. Žadatelka jiné příjmy z činnosti, na které měla pracovní povolení ale netvrdila, ani neprokázala, vízum strpění bylo žadatelce rozhodnutím ze dne 3.7.2017 zamítnuto a nabylo právní moci 17.7.2017. Správní orgán dále uvedl, že nemůže zpětně uznat legální práci dle výjimky ustanovení § 98 písm. a) zákona č. 435/2004, jakmile se schválí trvalý pobyt žadatelce. Je nutno vycházet z povolení zaměstnání, kterým žadatelka disponuje v době podání žádosti o trvalý pobyt. Zopakoval důvody, pro které nebylo vyhověno změně obsahu podání. Vzhledem k tomu, že žalobkyně je zaměstnána bez pracovního povolení vedeného Úřadem práce, není ani držitelkou platné zaměstnanecké karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty a

žádným způsobem neprokázala, že by splňovala výjimku dle § 98 zákona o zaměstnanosti, nelze žalobkyní tvrzený příjem akceptovat jako příjem dle § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

16. K dalším doloženým dokladům uvedl správní orgán, že od 1.7.2017, tedy první den po skončení platnosti zaměstnanecké karty, mohla žadatelka pobývat na území bez víza, ustanovení § 17 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a to konkrétně na základě krátkodobého nevýdělečného pobytu do 90 v rámci bezvízového styku dle nařízení Rady (ES) č. 539/2001 v platném znění. Tento bezvízový styk je ale nevýdělečný a nemohla si tedy žadatelka v tomto období vykazovat jakoukoli výdělečnou činnost. Správní orgán I. stupně proto dospěl k závěru, že žadatelka nepředložila doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území, jak je vymezen v ustanovení § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a proto žádost zamítl.
17. Závěrem se pak prvostupňový správní orgán vyjádřil k dopadům rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, poukázal na to, že žalobkyně zde nemá legální pobyt od 4.7.2017, kdy byla zamítnuta žádost o vízum nad 90 dnů za účelem strpění a že napadené rozhodnutí nezakazuje žalobkyni další pobyt na území a neomezuje žadatelku v udržení jejích sociálních a jiných vazeb, neboť může na území pobývat v rámci jiného pobytového oprávnění než na základě trvalého pobytu a může si tak podat novou žádost nižšího pobytového oprávnění a přicestovat na území zpět na základě bezvízového styku dle ustanovení § 17 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a to konkrétně na základě krátkodobého nevýdělečného pobytu do 90 dnů. Správní orgán vzhledem k tomu, že žadatelka nevyplnila údaje o své rodině v žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu v rubrice 23 a 24 usoudil, že nemá na území České republiky partnera či manžela nebo dítě a pobývala tak na území sama. Není zde uvedena ani žádná rodinná vazba v Cizineckém informačním systému. Z uvedeného správní orgán usoudil, že dopad do rodinného života účastnice rozhodnutí mít nebude. Usoudil proto, že dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastnice nebude nepřiměřených důvodu tohoto rozhodnutí.
18. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, ve kterém uvedla v podstatě shodnou argumentaci jako v nyní podané žalobě. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím tak, že odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný k odvolacím námitkám zdůraznil, že odvolatelka o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty nepožádala a v zaměstnání bez pracovního povolení u společnosti Teleplan Prague, s.r.o. pokračovala, čímž se dopustila výkonu nelegální práce v intencích § 5 odst. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti. Žadatelka tedy nedoložila k zajištění svého pobytu legální příjem, což je důvod k zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu dle § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého a rodinného života odvolatelky. Žalovaný se ztotožnil s tím, jakým způsobem zjistil prvostupňový správní orgán skutkový stav potřebný pro řádné hodnocení uvedené podmínky a dále pak se ztotožnil i s tím, jakým způsobem ministerstvo ohodnotilo zásah rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Pokud bylo v prvostupňovém rozhodnutí uvedeno tvrzení o příjmu odvolatelky za období „září až listopad 2011“, jedná se o pouhou tiskovou chybu, která nemůže způsobit nicotnost rozhodnutí. Žalovaný se vypořádal i s dalšími námitkami žalobkyně uvedenými v odvolání, které jsou však procesního charakteru.
19. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání

předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Vzhledem k tomu, že se žádný z účastníků nevyjádřil k výzvě soudu ohledně nařízení ústního jednání, postupoval soud v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s. a rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci dali svou nečinností najevo, že s tímto postupem soudu souhlasí.

20. Žalobkyně v podané žalobě nejprve shrnula průběh řízení i okolnosti, za kterých podávala žádost o vydání povolení k trvalému pobytu. Soud však nemůže hodnotit informace, které byly žalobkyni dle jejího tvrzení poskytnuty při podání žádosti. Pro posouzení věci je podstatné, že žalobkyně podala dne 26.6.2017 žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, a to v době, kdy na území ČR pobývala na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnanecké karty s platností do 30.6.2017. Žalobkyně spolu se žádostí o vydání povolení k trvalému pobytu požádala o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu. O prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně nežádala.
21. S ohledem na tvrzení žalobkyně soud zdůrazňuje, že s podáním žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu zákon o pobytu cizinců nespojuje fikci dalšího oprávněného pobytu, nýbrž umožňuje cizinci za zákonem stanovených podmínek požádat o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu, což ostatně žalobkyně učinila. Podle tohoto ustanovení ministerstvo udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území cizinci, který v době platnosti oprávnění k pobytu, jehož platnost nelze prodloužit, požádal na území o vydání povolení k trvalému pobytu, pokud je k tomu podle § 69 oprávněn a o této žádosti nebylo rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území.
22. Z ustanovení § 47 odst. 1 věta druhá zákona o pobytu, platného v době podání žádosti i ukončení platnosti vydaného povolení k dlouhodobému pobytu, vyplývá, že žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty byl cizinec povinen podat nejdříve 120 a nejpozději 30 dnů před uplynutím její platnosti.
23. Pokud tedy byla žalobkyně poučena dne 26.6.2017 o tom, že žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty by musela být zamítnuta z důvodu, že by byla podána opožděně, bylo toto poučení zcela v souladu se zákonem.
24. Pokud nebylo žalobkyni uděleno dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu z důvodu, že nepodala žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, uvádí soud pro úplnost, že tento postup byl také v souladu se zákonem, neboť pojem „platnost nelze prodloužit“ nelze vykládat tak, že žalobkyně v důsledku svého opomenutí o prodloužení platnosti nepožádala včas. Naopak musí se jednat o objektivní stav, např. v případě, že zákon stanoví, že určité povolení nelze prodloužit opakovaně. V projednávané věci žalobkyně podala žádost o povolení k trvalému pobytu spolu se žádostí o udělení víza za účelem strpění pobytu až dne 26.6.2017, tedy v době, kdy již nemohla podat žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, jejíž platnost uplynula dne 30.6.2017.
25. Na rozdíl od řízení o povolení k dlouhodobému pobytu nezná řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu tzv. fikci pobytu. Nelze tedy na žalobkyni, která podala žádost o povolení k trvalému pobytu nahlížet jako na osobu s pobytoým oprávněním, když její předchozí pobytové oprávnění – zaměstnanecká karta – přestala platit dne 30.6.2017.

26. Žalobkyně namítá, že žalovaný v řízení porušil ustanovení § 169t odst. 6 písm. a) bod 1 zákona o pobytu cizinců, který stanovuje dobu k projednání žádosti do 60 dnů ode dne podání žádosti, a stejně tak i ustanovení § 71 odst. 1 správního řádu. V této souvislosti zdůraznila, že již k žádosti řádně doložila doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území a že na tento doklad nelze nahlížet jako na již „prošlý“, jak učinilo ministerstvo, a to právě z důvodu nečinnosti správního orgánu.
27. Podle ustanovení § 169t odst. 6 písm. a) bod. 1 zákona o žádosti ministerstvo rozhodne v případě žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu ve lhůtě do 60 dnů ode dne podání žádosti, je-li žádost podána na území.
28. Soud považuje za nutné zdůraznit, že ustanovení § 169t odst. 6 písm. a) bod 1 zákona o pobytu cizinců se na řízení o žádosti žalobkyně nevztahuje, neboť žalobkyně podala žádost o vydání povolení k trvalému pobytu a nikoli žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Správní orgány se proto v řízení o její žádosti musely řídit ustanovením § 169t odst. 6 písm. g) bod 1, dle kterého v případě žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu ministerstvo rozhodne ve lhůtě do 180 dnů ode dne podání žádosti.
29. Žalobkyni lze přisvědčit, že správní řízení trvalo nepřiměřeně dlouho, ačkoli lhůta k rozhodnutí byla delší, než se domnívala. Překračování lhůt k vydání pobytového oprávnění je jistě nežádoucí. Z tohoto důvodu ale nelze prolomit obecnou zásadu okamžiku posuzování žádosti cizince o vydání povolení k pobytu a posuzovat žádost k jinému časovému okamžiku než ke dni vydání rozhodnutí (viz rozsudek NSS ze dne 8. 3. 2019, čj. 7 Azs 209/2018-37).
30. Jak uvedl Nejvyšší správní soud např. i v rozsudku 3.6.2020, čj. 10 Azs 374/2019 – 33, *„správní orgány by měly dodržovat lhůty k vydání rozhodnutí a překračovat tyto lhůty jen v nezbytně nutných případech (viz rozsudek NSS ze dne 18. 1. 2018, čj. 1 Azs 397/2017-31). Zákonné lhůty k vydání rozhodnutí jsou ale pouze lhůtami pořádkovými, jejichž překročení nemá vliv na zákonnost správního rozhodnutí (srov. rozsudky NSS ze dne 30. 10. 2003, čj. 6 A 171/2002-41, ze dne 10. 12. 2012, čj. 2 Ans 14/2012-41, č. 2785/2013 Sb. NSS, či ze dne 3. 7. 2018, čj. 6 Azs 178/2018-4)“*.
31. Správní orgány tedy v projednávané věci postupovaly správně, pokud rozhodovaly na základě skutkového a právního stavu v době jejich rozhodování. Tento způsob rozhodování vyplývá přímo z povahy správního řízení, které směřuje k vydání konstitutivního správního rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2008, čj. 1 As 68/2008-126, č. 1786/2009 Sb. NSS, k tomu viz dále např. rozsudek NSS ze dne 8. 3. 2019, čj. 7 Azs 209/2018-37, či rozsudky NSS ze dne 7. 4. 2011, čj. 1 As 24/2011-79, a ze dne 9. 1. 2019, čj. 9 As 362/2018-37).
32. S ohledem na výše uvedené byl zcela v souladu se zákonem závěr ministerstva, že v době vydání rozhodnutí žalobkyně nesplňovala podmínku pro vyhovění žádosti, neboť nedoložila doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území. Podle § 72 zákona o pobytu cizinců náležitosti žádosti o povolení k trvalému pobytu nesmí být starší 180 dnů, s výjimkou cestovního dokladu, rodného listu, oddacího listu, dokladu prokazujícího požadovanou znalost českého jazyka a fotografie cizince, pokud odpovídá jeho skutečné podobě.
33. Ministerstvo nezpochybnilo, že žalobkyně ke dni podání žádosti o trvalý pobyt doložila doklad o výši příjmu ze závislé činnosti za duben, květen a červen 2017, avšak zdůraznilo,

že žadatelka nepředložila doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území, jak je vymezen v ustanovení § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, když žadatelka nepodala žádnou novou žádost o zaměstnaneckou kartu za situace, kdy poslední povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnanecké karty bylo žadatelce vydáno s platností do 30.6.2017. S ministerstvem lze souhlasit i v tom, že vzhledem k tomu, že žalobkyně byla v období po podání žádosti o trvalý pobyt zaměstnána bez pracovního povolení vydaného Úřadem práce, nebylo možné příjem účastnicí řízení získaný po 30.6.2017 akceptovat jako příjem dle § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, naopak bylo nutné tento příjem považovat za příjem nelegální. Navíc bylo nutné zohlednit i to, že žalobkyně žádné další příjmy z činnosti, na které by měla pracovní povolení ani netvrdila, ani neprokázala.

34. V této souvislosti soud považuje za nutné vypořádat námitku žalobkyně, která spatřuje nicotnost napadeného rozhodnutí v tom, že žalovaný přechází záměrně chyby v rozhodnutí podřízeného správního orgánu, který postupoval z jakéhosi neznámého neplatného potvrzení o příjmu z období září až listopad 2011, a uvádí, že se jedná o „pouhou tiskovou chybu“.
35. Soud při posuzování tvrzené nicotnosti napadeného rozhodnutí vyšel z již ustálené judikatury, zejména z rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Afs 38/2008-139 ze dne 12.12.2008 a rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 6 A 76/2001 – 96 ze dne 22.7.2005, oba dostupné na www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud definoval nicotnost následovně: *„Nicotným je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Tyto vady jsou natolik závažné, že způsobí faktickou neexistenci samotného správního aktu; za dané situace tu není tedy nic, co by mohlo zakládat jakákoliv práva či povinnosti subjektů.“* Jako příklad natolik intenzivních vad správního aktu, že zakládají jeho nicotnost, Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku uvedl *„absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu (nikoliv však pouhý nedostatek funkční příslušnosti), zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje (co není osobou v právním slova smyslu), nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí (např. uložení povinnosti podle již zrušeného předpisu)“*. Z tohoto výčtu je zřejmé, že ke shledání nicotnosti vedou pouze natolik intenzivní vady (*absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost, zásadní nedostatky projevu vůle, požadavek absolutně nemožného plnění apod.*), že již vůbec nelze o správním aktu hovořit (viz Hendrych, D. a kol.: *Správní právo. Obecná část*. 5. vydání. C. H. Beck, Praha, 2003, str. 136-141 a str. 618-619 a zejména pozn. č. 63 na str. 618).
36. Městský soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného vady takové intenzity neobsahuje. Toto rozhodnutí vydal správní orgán, o jehož pravomoci a příslušnosti není pochyb, rozhodnutí je určité a odůvodněné a netrpí ani jinými natolik intenzivními vadami, které by mohly vést k prohlášení jeho nicotnosti. Vadou způsobující nicotnost napadeného rozhodnutí tak, ve smyslu shora uvedených závěrů Nejvyššího správního soudu tak není, pokud žalovaný vyšel z listiny, na které je uvedeno datum, jež dle žalobkyně nedopovídá období, za které mělo být dle žalovaného vydáno. Pokud by soud dospěl k závěru, že tato skutečnost má vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, mohlo by to být pouze důvodem pro zrušení tohoto rozhodnutí, nikoli však pro vyslovení jeho nicotnosti.

37. Pro úplnost soud uvádí, že žalovaný uvedl důvod, pro který považuje dané datum za pouhou tiskovou chybu. Přitom je nutné zdůraznit, že otázka správnosti data na tomto potvrzení nemůže mít vliv na posouzení žádosti žalobkyně, neboť její žádost byla zamítnuta z důvodu, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí nedoložila doklad o zajištění legálních pravidelných příjmů. Z výše uvedeného je totiž patrné, že žalobkyně od podání žádosti žádným platným povolením k zaměstnání nedisponovala. Žalobkyní zmíněné potvrzení by tedy mohlo pouze potvrdit, že žalobkyně byla zaměstnána bez pracovního povolení, což ale nemůže nic změnit na závěru, že žalobkyně nemohla doložit legální pravidelný příjem, neboť o žádné pracovní povolení od podání žádosti až do vydání rozhodnutí nepožádala, když ani sama netvrdila, že by tak učinila.
38. Z ustanovení § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců pak vyplývá, že se za doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území se považuje doklad prokazující, že příjem cizince je pravidelný.
39. Podle čl. 5 odst. 1 písm. a) směrnice Rady 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty, *členské státy požadují od státních příslušníků třetích zemí, aby prokázali, že pro potřeby vlastní a vyživovaných rodinných příslušníků mají stálé a pravidelné příjmy, které jsou dostatečné k zajištění jejich výživy a výživy jejich rodinných příslušníků, aniž by využívali systému sociální podpory dotčeného členského státu. Členské státy posoudí tyto příjmy z hlediska jejich povahy a pravidelnosti a před podáním žádosti o přiznání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta mohou přihlédnout k výši minimální mzdy a minimálního důchodu.*
40. Z uvedeného je patrné, že aby mohly správní orgány vyhovět žalobkyní podané žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, musela by doložit, že disponuje stálým a pravidelným příjmem, což ale žalobkyně, jak vyplývá z výše uvedených skutečností, ke dni vydání rozhodnutí nesplnila. Jak vyplývá i z výše citovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu, podmínky pro získání pobytového oprávnění ale musí být naplněny po celou dobu správního řízení, a proto nepostačuje, pokud žalobkyně doložila potvrzení o jejím legálním pravidelném příjmu pouze ke dni podání žádosti. Zákonným důvodem zamítnutí žádosti totiž bylo nesplnění podmínky uvedené v § 70 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť ke dni vydání rozhodnutí nesplnila podmínku předložení dokladu o zajištění prostředků k trvalému pobytu, tedy pravidelného příjmu, jehož výše by byla shodná nebo vyšší než součet částek životních minim účastnice řízení a skutečných nákladů vynakládaných na její bydlení. Požadavek správních orgánů na doložení aktuálních dokladů proto nelze považovat za rozporný se zákonem, jak dovozuje žalobkyně, a proto byl dán důvod pro zamítnutí žádosti uvedený v § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
41. Soud se dále zabýval námitkou žalobkyně, ve které nesouhlasí tím, jak správní orgány hodnotily dopad napadeného rozhodnutí na její soukromý a rodinný život, když uvedly, že je bez závislosti na svých rodičích, neboť ona má pevné vazby na svoje rodiče, pravidelně se s oběma navštěvuje a ve své rodné zemi nemá již nikoho. Žalobkyně také zdůraznila, že pobývá nepřetržitě na území od roku 2008 a po celou dobu byla bezúhonnou osobou. Je zde zaměstnána na odpovědné pracovní pozici a má pracovní smlouvu na dobu neurčitou. Na Ukrajině ztratila veškeré vazby.
42. Podle ustanovení § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dále zamítne, jestliže cizinec nepředloží doklad o

zajištění prostředků k trvalému pobytu na území, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.

43. Konkrétní kritéria pro posouzení přiměřenosti jsou stanoveny v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle kterého při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Tato kritéria jsou dána demonstrativně, tedy příkladem, což znamená, že správní orgán nemusí přihlídnout vždy ke všem kritériím zde uvedeným, nebo naopak může přihlídnout i k dalším kritériím v zákoně neuvedeným. Každé posouzení případu musí být individuální a konkrétní.
44. Správní orgány se v žalobou napadeném rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu zabývaly, když je patrné, že správní orgán I. stupně se s touto otázkou vypořádal na straně 6, kde zejména zdůraznil, že vydaným rozhodnutím žalobkyni není zakázán pobyt na území a ani jí neomezuje v udržení jejích sociálních a rodinných vazeb, neboť má možnost pobývat na území v rámci jiného pobytového oprávnění. Soud má však za to, že se správní orgány dostatečně nezabývaly posouzením integrace žalobkyně na území ČR, neboť pouze z toho, že žalobkyně nemá na území manžela a děti, nelze dovodit, že rozhodnutí nebude mít dopad do její rodinného života. Z vyjádření, která již v průběhu řízení před ministerstvem zaslala žalobkyně prostřednictvím svého zmocněnce, je patrné, že žalobkyně žije na území od roku 2008, od roku 2012 je zaměstnána u společnosti Teleplan, a to na základě pracovní smlouvy na dobu neurčitou. Navíc žalobkyně i v průběhu prvostupňového řízení, i v podaném odvolání, tvrdila, že má na území partnerský vztah trvající déle než 6 let. Není pravdivé ani tvrzení ministerstva, že žalobkyně ve své žádosti nevyplnila údaje o své rodině, neboť žalobkyně vyplnila údaje o svých rodičích, kteří na území České republiky žijí legálně.
45. Soud proto dospěl k závěru, že správní orgány dostatečně neposoudily dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, když v rozhodnutí uvedené závěry jsou dle soudu nedostatečné a neodpovídají obsahu správního spisu.
46. Na základě výše uvedeného dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil podle § 78 odst. 1 s.r.s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgány jsou právním názorem vysloveným Městským soudem v Praze v dalším řízení vázány (§ 78 odst. 5 s.r.s.).
47. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, proto jí soud přiznal náhradu nákladů řízení, které představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč. Žalobkyně sice zaplatila i 1.000,- Kč za návrh na přiznání odkladného účinku podané žalobě, ale ohledně tohoto návrhu úspěšná nebyla, a proto soud tuto částku do náhrady nákladů úspěšné žalobkyně nezahrnul.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. srpna 2020

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu